

Hovedstadens Meningsfæller? Jeg tror, de var optagne af noget helt andet, noget, der ikke havde saa meget med Valgloven at gøre, men mere med at faa en politisk Valglovssituation; det var det, der kom i første Række for dem.

Jeg har med disse Par Ord villet minde om, hvorledes Gangen i disse Forhandlinger har været; thi hvis det ærede Medlem fra Kalundborg virkelig føler en ærlig Fortrydelse over, at man ikke er kommet frem paa det bestaaende Grundlag, maa han i første Række sige til sig selv: Hvorfor var Du ikke med til at forhandle paa det Grundlag, da Venstre lagde Betingelserne frem i Landstinget, det første Sted, hvor saadanne Forhandlinger kunde føres; thi, som jeg før har sagt, der var ikke i Folketingsudvalget nogen som helst Mulighed for at optage frugtbringende Forhandlinger i saa Henseende. Den Omstændighed, at der laa et Forslag om Amtskredse og 23 Tillægsmandater, benyttedes til at stille saa vidtgaaende Krav for at blive paa den bestaaende Grund, at man intet Øjeblik kunde vente, at Venstre kunde gaa med dertil, saa meget mere som jo det ærede 10de Medlem for Hovedstaden ogsaa her har udtalt, at Stillingen i Grundlovssagen og i Grundlovsudvalget i saa Henseende spillede med ind.

Det ærede Medlem fra Kalundborg talte ogsaa om Generalstrejken og havde ogsaa der nogle Bemærkninger til mig. Jeg maa sige, at for mig at dømme er der et underligt Dobbeltspil i hele denne Sag. Generalstrejke som politisk Middel er noget, man enten er Tilhænger af eller Modstander af, der er ingen Mellemsvej. Det ærede Medlem siger nu her, at Generalstrejken har gennemført, at vi sidder her og forhandler; *det* har den dog bevirket, siger det ærede Medlem. Det er jo med et mildt Ord en Undskyldning for Generalstrejken, naar det ærede Medlem taler paa den Maade; men, som det ærede Medlem fra Ringkøbing allerede har sagt, er det ganske misvisende at komme med en saadan Udtalelse. Der havde jo ikke været det mindste i Vejen for, at det Parti, som det ærede Medlem tilhører, straks kunde have anmodet Partiførerne om, at der maatte blive optaget en Forhandling om Valgloven; der behøvedes ingen Generalstrejke for, at man skulde efterkomme en saadan Anmodning. Først efter at man havde erklæret Generalstrejken, fandt man paa, at man kunde henvende sig til Partiførerne, og saa havde man et Vaaben i Ufriheden over For-

handlingerne, som man altsaa ikke veg tilbage for at ville bruge.

Det ærede Medlem gjorde en anden Bemærkning i samme Stil. Han sagde, at hvis Generalstrejken havde haft forfatningsstridige Formaal, maatte vi have vendt os mod den. Det ærede Medlem bedømmer en politisk Generalstrejke saaledes, at naar den efter hans Opfattelse har tilladelige Formaal af politisk Art, saa er Generalstrejken rigtig og berettiget, og saa behøver det ærede Medlem ikke at vende sig imod den. Men dette finder jeg er en ganske urigtig Betragtning. Det er aldeles nødvendigt at slaa fast, at der ikke i vor Forfatning skal være andet, der gælder politisk, end dette, at Vælgerne stemmer efter den gældende Valglov, og saa retter man sig derefter og arbejder ved Stemmerettens Hjælp for at faa de Forandringer i Lovgivningen, man ønsker. Det er den eneste naturlige og rigtige Vej frem.

Jeg har dernæst et Par Ord til det ærede 10de Medlem for Hovedstaden. Jeg skal henvise det ærede Medlem til mine Bemærkninger før angaaende de forskellige Valglovsspørgsmaal — Klokken er jo efterhaanden blevet mange, vi har haft Møde i mange Timer, og det er ingen Nytte til at repetere alt det, som det ærede Medlem kom ind paa. — Angaaende det sønderjydske Spørgsmaal sagde det ærede Medlem, at vi altsaa skulde have en Kamp om Varmegraden, og ironiserede derover; men det ærede Medlem kunde mere træffende have sagt, at det er Tillid, det drejer sig om, og det har det hele Tiden været. Det ærede Medlem og de Herrer fra radikal Side har haft et Ministerium, som de havde Tillid til, og derfor har de bestandig, hvor meget der end var indadtil og udadtil, som under den alvorlige Situation havde krævet, at vi paa et vist Tidspunkt her i Landet havde et Ministerium, som alle Partier havde Tillid til, bestandig afvist dette Krav — det var nok, naar vi havde et Ministerium, som *de* havde Tillid til. Men Tilliden blev undergravet mere og mere paa alle mulige Omraader, og det var det, der naturligt gav sig Udslag.

Det frie Ord talte det ærede Medlem ogsaa om. Typograferne maa gerne strejke, hvad gør det? Det ærede Medlem minder mig om 1908, da jeg som Indenrigsminister optraadte som Forligsmand under de daværende Stridigheder, som for Resten ikke omfattede Typograferne alene, men ogsaa mange andre Fag;